Dat voor u alleene kan ik uiteraard niet omschrijven. Dat moet ge zelf gaan zoeken en vinden. Maar zoo moet het ook bij u tot de belijdenis komen: Mijn eenige troost in leven en sterven is, dat ik — en hier sta ik dan ook — met lichaam — dit lichaam van mij —, en met ziel — deze speciale ziel, die van mij en van niemand anders is —, mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben, die met Zijn dierbaar bloed niet slechts voor de zonde in 't algemeen, maar voor al mijn zonden, voor al de zonden die ik en niemand anders, gedaan heb, volkomen betaald en mij uit alle heerschappij des duivels verlost heeft. Het klassieke van de kerk geworden tot het eigene en persoonlijke van ons!

Maar zonder gebed zal dit niet geschieden.

Daarom daarover nog een enkel ding meer in een afzonderlijke artikelenreeks D.V. na het zomerreces.

E. D. KRAAN.

UIT DE SCHRIFT

Dorsten.

Ik zal den dorstigen geven uit de fontein van het water des levens om niet. Openb. 21:6.

Dorsten! Wat dat is?

Vraag het den Oosterling, die, onder brandend heete zonnestralen, zijn hope op water aan den avond van een gloeienden dag ziet vervliegen, een fata morgana — een bedriegelijk beeld der fantasie!

Vraag het den gewonden op het slagveld — hun tong kleeft aan het gehemelte, hun lippen barsten, hun aderen kloppen van koortsverhitting en hun harte smacht — naar water — maar er is geen!

Dorsten is zwaar lichaamslijden.

En er zijn oogenblikken in het menschenleven geweest, waarin men gaarne iederen droppel water met goud zou hebben betaald.

Van dorst is menig schipbreukeling krankzinnig geworden, en om een enkelen dronk waters hebben koning Davids helden hun leven gewaagd, opdat hun koning niet dorsten zou!

Maar dorsten kan ook zwaar zielelijden zijn.

Als daar brandt een onuitblusschelijke gloed, de dorst naar goud, naar eer of macht of glorie of weelde en zonde, o, dan mag het lichaam in goede conditie zijn, maar de ziele wordt verteerd door een kracht, die haar verslindt.

En zeker, sommigen hebben gedronken van die bronnen en zijn verzadigd geweest voor een oogenblik, doch, om straks met te sterker lust bevangen, opnieuw hun zielsbegeeren uit te strekken naar meerder verzadiging van wat niet verzadigen kan.

Zelfs indien die dorst gestild is, voor een wijle, hij keert weder, en deze dorstigen gaan smachtend de eeuwigheid in, maar om dan ook te ervaren, wat de rijke man ervoer in de plaats, waar weening is en knersing der tanden!

De tong van dorst gekloofd!

* * *

Maar er is nóg een dorst, Gode zij dank.

De dorst gekend door Gods beminden.

Want die weten iets, in meer of minder mate, van wat het zeggen wil, als David uitroept: mijne ziele dorst naar God, naar den levenden God!

Dat is de dorst naar gemeenschap met den Heere; naar genade en zaligheid, naar schuldverzoening en vergeving.

Dat is de dorst naar eeuwig heil en leven in het licht van de Godsstad!

En voor dezulken schreef Jesaja in zijn Troostboek: o, alle gij dorstigen, komt tot de wateren. En gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder prijs en zonder geld, wijn en melk.

Voor een zoodanige sprak Jezus bij de Jacobsbron, en bracht haar in verrukking door te spreken van het levende water, en van het niet meer dorsten in der eeuwigheid, van wie daarvan had gedronken.

En omtrent dezen hoorde nu ook Johannes zeggen in het tekstwoord: „Ik zal den dorstigen geven uit de fontein van het water des levens om niet!"

Er is een dorst, die gelescht kan worden bij de fontein, in Christus ontsloten, en die nooit ophoudt te vloeien!

Zoo uw ziel door genade verlangt naar schuldvergeving; naar bevrijding van de macht des doods, der hel; indien uw hart leerde smeeken om verzadigd te worden met 's Heeren gunst, om in Zijn gemeenschap en in die alleen te leven en te wandelen, o dan is er bevrediging!

Om niet!

Om uw leven krijgt gij het niet.

Om uw geld koopt gij het niet.

En uw verdienste telt niet mee.

Maar, zoo gij geleerd hebt uw valschen adelbrief, die u goed noemt en edel en onschuldig, te verscheuren, en die in te ruilen voor den vrijbrief, die geschreven is met Christus' bloed, dan wil God uw dorst lesschen om niet!

Wonder woord! Om niet!

Versta het goed!

Het is, omdat Christus eenmaal van dorst versmachtte in uw plaats!

En u bracht bij de bron.

En drinken leerde.

En dien anderen dorst verdreef.

Om u allengs almeer te doen kennen dat vragen naar Hem; dat zoeken naar de dingen, die boven zijn; dat begeeren van wat Hij als een erfenis weglegde voor Zijn duurgekochte Gemeente.

Mijn lezer: ieder mensch kent dorst. Heeft begeerte.

Is uw begeervermogen reeds geleid in de goede baan?

Heeft God u reeds die gunst bewezen, dat gij niet meer grijpt naar het zienlijke en het zinnelijke als het voornaamste, dat gij verlangt, opdat uw hart ermee vervuld zoude zijn?

Als in de prediking en in de lezing van het Woord de zilveren toon van het water des levens, dat vloeit uit Christus, gehoord wordt, gaat uw hart dan open? En ontwaakt dan uw begeerte om daarvan te drinken, niet, zooals altoos op aarde, bij wijle, maar eeuwig en onverstoord?

O, dan mag deze belofte u een vertroosting zijn.

Voorwaar, dan zijt gij gelukkig.

Dan mag veel ontbreken, dan moogt ge veel anders wenschen — één ding is gewis: wie hier zoo leerde dorsten, die wordt eeuwig verzadigd!

Wie hier leerde bidden, wordt straks een zanger van Gods gunstbewijzen.

En wie op aarde in het korte leven mocht vragen om levend water — die komt niet bedrogen uit.

Die hoore dit profetisch woord.

En beluistere in deze Godsspraak uit het gewijde Boek denzelfden toon, die eenmaal Jezus deed hooren: Zoo iemand dorst, die kome tot Mij! En drinke! Om niet!

A. D.

KERKELIJK LEVEN

„De Wekker" over onze cultuurfilosofie!!

In het jongste nummer van „De Wekker" bespreekt één der redacteuren (S. te A.) „den roep om vereeniging tusschen de Geref. Kerken en de Chr. Geref. Kerk".

Diegenen, die van den aanvang hebben geweten, dat deze „roep" aan gene zijde van het „water, dat veel te diep"..... schijnt, geen gereede instemming vinden zou, worden hier achteraf in het gelijk gesteld. Natuurlijk is dat niet een reden, om de ingediende voorstellen (van welke er één precies uitdrukt, wat ons blad heeft getoond, van harte te kunnen toejuichen) van de baan te schuiven. Integendeel: de scheuring, die nu eindelijk in het centrum der belangstelling is komen te staan, moet daarin blijven staan; en daarom is het goed, dat ieder na kan gaan, aan welke zijde de wil tot vereenigen ligt, en aan welken kant hij eventueel ontbreken mocht. Waar de argumenten gevraagd, en waar ze eventueel mochten geweigerd of in den nevel gelaten worden mochten.

Merkwaardig is, dat de bovengemelde redacteur van „De Wekker" zich beroept op Prof. Visscher. Deze heeft zich ook met deze aangelegenheid bemoeid, en heeft geconstateerd, dat „het Hervormd Gereformeerde volksdeel veel dichter bij de Chr. Geref. Kerk staat, dan bij de Geref. Kerken, waarin een neo-calvinistische cultuur-philosophie zoover afstaat van den eenvoud der gereformeerde vaderen.

Zie, zoo.

* * *

Hier vallen al dadelijk enkele dingen op.

a) Onlang zei Ds v. Grieken: er zijn vier punten, die tusschen de Geref. Kerken en de Chr. Geref. Kerk verschil maken; deze vier punten vragen oplossing. „De Wekker" (zelfde redacteur) schreef toen: zoo is het; deze Herv. predikant brengt nu precies onder woorden, wat mijn Chr. Geref. hoofd zoo al denkt. Als deze vier punten, zoo schreef hij verder, inderdaad eens opgelost mogen worden, dan is het pad vrijwel geëffend. Toen kwam de geref. pers, en merkte op: die vier punten, nu ja, dàt is zoo moeilijk niet. We zullen niet herhalen, wat van verscheiden zijden opgemerkt werd, ten bewijze, dat die vier punten eigenlijk heelemaal geen reëele verschilpunten waren. Maar we wijzen er wèl op, dat nú de wind ineens weer uit een anderen hoek waait. Thans blijkt: ook al zòuden de vier punten tot volle bevrediging van den „Wekker"-redacteur opgelost zijn, en ook al zòuden wij dan hem houden bij zijn woord, volgens hetwelk het dán zoowat in orde zou zijn, dan zouden we nóg niet wezenlijk gevorderd zijn. Want nú heet het: pardon, bij u zit een cultuur-philosophie. En dan nog wel een neo-calvinistische.... en daar zijn we zoo nog maar niet klaar mee, vrinden! Het water is vanwege die cultuur-philosophie nòg veel te diep. Véél te diep. Ik, „Wekker"-redacteur heb wel ach en wee geroepen tegen wie (zoover dat onder ons in aanmerking komt) geen eenheidsbeweging steunen wilde, en ik heb mij wel om zekere eenheids-gedachten tegenover mijn synode gesteld, en ik heb wel een Calvinistenbond helpen oprichten, met Dr Ubbink, en met Ds J. C. Aalders en Prof. Dr Z. W. Sneller (beiden behoorende tot het z.g. Hersteld Verband). Maar op 't oogenblik heb ik toch weer last van die cultuurphilosophie. Ten minste inzake de Geref. Kerken. Ik heb dat wel niet gezegd tegen de Geref. leden van den Calvinistenbond, maar toch: beter laat dan nooit. Want o, die cultuurphilosophie! Daar heeft een professor in Leiden zoo heelemaal geen last van. Maar b.v. het moderamen eener Gereformeerde synode véél.

b) Nu al voor de tweede maal moet een hervormd christen den chr. geref. leider vertellen, wat er eigenlijk in den weg zit tegen het ongedaan maken in 1934 van 1892.

c) Noch wat onder a), noch wat onder b) gezegd werd geeft den indruk van doelbewuste leiding, van een voor God met een eed van: ik-kan-niet-anders, afstevenen op een wèlgekozen doel in wèlbepaalden koers.

d) Ook thans verschuilt men zich achter schimmen en schimmigheden, want over die cultuurphilosophie kunnen we praten ad kalendas graecas, zonder dat we het er zoo ongeveer over eens zullen zijn, wat nu eigenlijk cultuur-filosofie is ,laat staan dan wel calvinistische of neo-calvinistische.

e) Ook nu wordt weer de overeenstemming in belijdenis gladweg genegeerd, en wil men als basis van samenleving een ik-weet-niet-wat geïmporteerd zien, dat met de belijdenis niets te maken heeft, maar hier op een dwaze, volkstümliche wijze vaagjes voor de in raadselen kundigen wordt „aangeduid" door de tegenstelling te maken van „neo-calvinistische cultuurfilosofie" tegenover „eenvoud der vaderen". Maar men wacht zich er wél voor, precies te zeggen, wat men ermee bedoelt. Waar zit (zoo vragen wij onnoozel) die cultuurfilosofie? Vast niet in de zusters, de broeders, die ik Zondagmorgen en -avond voor me in de kerk had, grosso modo. Misschien zijn er in de Gereformeerde Kerken zoo eens enkelen, die binnen een kwartier zouden kunnen zeggen, wat cultuurfilosofie is, en hoe zij in groote lijnen erover denken. Maar zijn die enkelen de Kerk? En àls zij het waren, welnu, dan geef ik prof. Visscher op zijn briefje, dat die enkelen zich van het syncretisme verder af houden, dan deze het deed in zijn boek over het Paradijsprobleem; dat zij ook veel en veel strenger in hun afwijzing van het heidendom en van de humanistische vrijheidsfilosofie staan, dan de Heer Prof. Dr Hugo Visscher, die in zijn boek over De Schepping de geesten van het gereformeerde denken afvoert, door de syncretistische wijsheid op te disschen, volgens welke „elke"(!) „groote denker te vergelijken is met de zwaan, die volgens Diogenes Laërtius in zijne biographie van Plato, Socrates in zijn droom klapwiekend zag opvaren naar de diepten des hemels onder het aanheffen van een heerlijken jubelzang, toen Plato de eerste maal tot hem kwam". Kijk, we zouden hier Prof. V. haast persoonlijk gaan aanspreken, we zouden dus háást zeggen: kijk, Professor Dr Hugo Visscher, van dergelijke ongereformeerde waardeeringsoordeelen zijn wij, gereformeerden, op 't oogenblik juist hard bezig, elkaar af te schrikken; wij hebben onder ons er inderdaad een paar, die over cultuurfilosofie kunnen meepraten, in Kampen, en in Amsterdam, maar die laten duidelijk genoeg uitkomen, dat zij er geen steek van moeten hebben, wanneer U voor Uw hervormd-gereformeerde volk, nu eens niet op een preekstoel, maar in een geléérd boek, te verkondigen staat, dat „elke(!) wijsgeer, tot welke(!) strooming hij ook behoorde.... het algemeen menschelijke.... op den voorgrond brengt" (al is het dan ook, volgens U, „op beperkte, eenzijdige wijze".) Want wij gelooven niet aan dat „algemeen menschelijke". Wij gelooven, en doen daarin de „vaderen en hun eenvoud"(!) weer spreken, dat wie niet over God de waarheid heeft, ook over den „mensch" onwaarheid spreekt: en dat „algemeen-menschelijke" van U, nu, dat ruikt ons, Professor, teveel naar een heidensch-humanistische cultuurfilosofie. En als U het hebt over Uw bewering, dat „in elke(!) school.... een bepaald eigenaardig licht over de wereld opgaat", nu, dan moogt U honderdmaal erbij zeggen, gelijk U doet, dat dat „licht" in „elke"(!) school „slechts een bepaald eigenaardig licht" is, maar die paar menschen onder ons, die van filosofie verstand hebben, moeten dan al weer van Uw napraten van humanistische en liberale cultuurfilosofen niets, niets hebben. Zij hebben nog den moed, den smaad o.m. van sommigen van Uw aan openbare universiteiten werkende collega's te verdragen, door te beweren, dat er vele scholen zijn, die heelemaal geen licht, maar enkel maar duisternis hebben gebracht in de wereld. En als U dan, hooggeleerde Visscher, Uw gereformeerd-hervorm-